

továrníka Kaplana, za to vedle v domě bydlil nějaký Kaplan, jak mu řekla domovnice. Plný radostné naděje běžel tam, ale tento Kaplan jmenoval se Karel a když se jej otázal, zda se dal před několika dny pojistit, málem by jej byl shodil se schodů. Zlou předtuchou jat zajel si nešťastný Slavomír na Smíchov, kde v ulici Na Skalce č. 3 měl bydlet pan Horák, spolumajitel firmy Horák a Gýza, jejíž razítkem byla dokonce pojišťovací přihláška opatřena. Ale ani v domě, ani v okolí nevěděl nikdo nic o podobné firmě, tím méně o Horákovi. Také na policii se marně pan Slavomír dotazoval.

I usedl si nešťastný Slavomír opět na elektriku a dal se dopravit do Jeseniovy ulice na Žižkov, zde v čísle 9 sháněl se po třetím pojištění, Frant. Hájkovi. Srdce jeho zaplesalo, když jej domovnice poslala do druhého poschodí, tam že pan Hájek bydlí. Ale radost jeho netrvala dlouho. Pan Hájek jej přijal dost neochotně, vyjmul si fajtku z úst a prohlásil, že ho nikdy ani nenapadlo, aby se dal pojistit, a že se jmenuje Karel a ne František.

Po tomhle sdělení jel už pan Slavomír jen na policii, kde učinil na Steimara trestní oznámení, že jej připravil o subprovizi a pojišťovnu o poplatky za lékařskou prohlídku tří osob, které neexistují. Kdo je u lékaře zastupoval, jsme se nedověděli ani u soudu, kde se Josef Steimar zodpovídal z přestupku podvodu. Vlastně nezodpovídal se, nýbrž byl činěn zodpovědným, poněvadž se nedostavil.

Byl uznán vreh. r. dr. Žižkem vinným ve smyslu žaloby a odsouzen do vězení na šest týdnů bezpodmínečně. —ff—

Spadla i s pavlačí.

(Sedrie v Bratislavě.)

Alois Kraus, obchodní cestující, navštívil Myjavu a uchýlil se na noc i se svojí ženou do hotelu Anny Galakové. Druhého dne, když se pěkně vyspal, vyšel si do města za obchodem a ženu nechal v pokoji. Když byl na dvoře, vzpomněl si, že nahoře zapomněl balík látek, který nutně potřeboval. Aby se nemusil vracet, zavolal na svoji ženu, aby mu balík hodila. Ta vyšla s balíkem na pavlač a zvolala: „Chytej!“, při čemž se opřela o zábradlí. Ale zábradlí bylo již staré a prohnílé a tak s balíkem spadla dolů i Hanička a rovnou muži na hlavu, což bylo jejím štěstím, neboť by se byla jinak zcela jistě zabila. Muži sice podařilo se zmírnit prudkost pádu, ale nemohl zabránit těžkému poranění. Hana Krausová padla na dlaně, při čemž se jí vymkly ruce tak prudce, že kosti, které jsou mezi dlaní a loktem, prorazily maso i kůži a vyčlenily ven. Mimo to utrpěla nešťastnice ještě četná menší zranění.

Příčinou neštěstí byla majitelka hotelu Anna Galaková, která byla žalována pro opomenutí povinné péče. K líčení se však nedostavila, poslala jen svého právního zástupce. Svědkové dokázali, že zábradlí pavlače bylo již dávno slabé a chatrné a že na to několikrát majitelku upozorňovali, ta však tvrdila, že je dobré dost.

Právní zástupce žalované hoteliery byl ochoten dáti těžce zraněné Krausové opravdu královské odškodné — 120 Kč!

Senát bratislavské sedrie za předsednictví dr. Pásků odsoudil Galakovou na tři měsíce do vězení podmíněně na dva roky, k pokutě 30 Kč (dle uherského práva) a k zaplacení útrat soudních v předpokladu, že nahradí poškozené všechny její výdaje léčebné, jakož i bolestné, což si Krausová bude vymáhat cestou civilní.

Tak daleko vede až lakomství a přehnaná spořivost. Kdyby byla Galaková dala včas opravit svoje zábradlí, ušetřila by druhému zbytečnou bolest a sobě veliké výdaje i — ostudu. —ij—

Díval se na dívčí nožky.

V několika slovnících hledali jsme výraz „vočmucht“, ale marně. Nebyl ani v Otčově naučném, ani v cizojazyčném slovníčku pana senátora Soukupa, ani v Rankovi, který obsahuje výrazy tak roztočivé, že čtení tohoto slovníku mahražuje člověku kabaret. Myslím, že stejné potíže měl s tím jménem také okresní soud na Žižkově. Proto, pravili jsme si, tuknuvše se do čela, soud již jednou líčení odročil, aby si mohl najít v učených knihách význam tohoto slovíčka.

A proč že medle obíral se soud tímto podivným slovíčkem a proč my? My proto, že je to naše povinnost, když jsme soudní referenti, soud proto, že měl uvažovat, zda slovo „vočmucht“ je urážka nebo ne.

Stalo se to v jednom starém domě na severovýchodní hranici Žižkova. V tom domě bydlel nějaký pan Krábek, malíř písma. Pan Krábek měl umělecké sklony, mosil v neděli vlnající širokou kravatou, černý širák a sametový kabát a kromě toho pískal na flétnu. Někdy také pískal kudlu, když nebyla práce, a tu sedával zádumčivě na dvorku, s něčím si hrál a se zvláštní zálibou hledíval vzhůru na pavlač. Na pavlači stávaly dvě nebo tři dívky a klepávaly spolu. Když se malíř díval vzhůru, myslely, že pohledy platí jim, šuškal mezi sebou a smály se. Kde pak, pan Krábek! Byl sice svobodný, ale čítal už čtyřicet let. Dívky se smály a smály, a žhavý pohled pana Krábka je zřejmě velmi bavil.

Jednou ale šla domů matka jedné se slečen klepajících na pavlači, a jak tak šla kolem pana Krábka, všimla si jeho žhavého pohledu. Neviděl a neslyšel, co se kolem děje. Podívala se nahoru a rázem pochopila, proč pan Krábek dívá se nahoru s takovou zálibou: mezi železnými mřížemi pavlače prokmitaly troje půvabné nožky tří slečen, jichž sukněky byly zcela krátké, že odhalovaly i bledoučké prádélko.

Paní Votálková byla doma.

„Co tam tak brejlaj nahoru,“ osopila se zhurta na pana Krábka, který se poněkud ulekl.

„J nic, jen tak, dívám se, jak dlouho ta pavlač vydrží. Už je to všechno staré, ještě to jednou někomu spadne na hlavu,“ pravil pan Krábek, který se zatím jakž takž vzpamatoval.